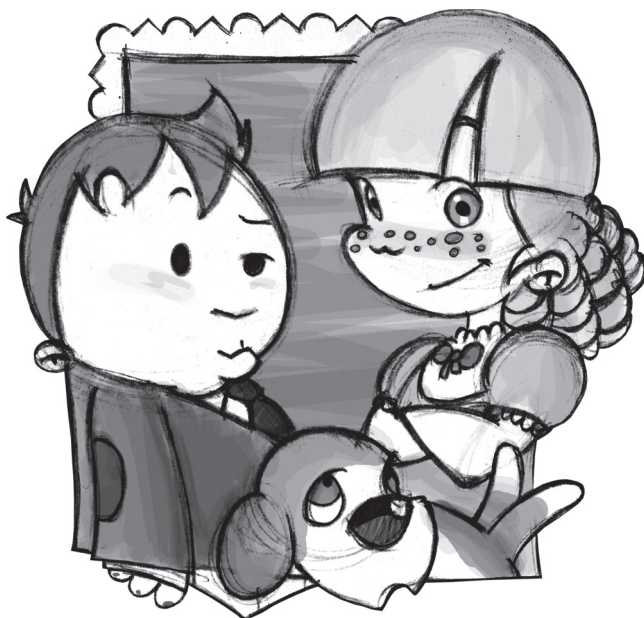

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ
**ΑΛΦΡΕΝΤ
& ΑΓΚΑΘΑ**

**Ο ΠΙΑΝΙΣΤΑΣ
ΠΟΥ ΓΝΩΡΙΖΕ ΠΟΛΛΑ**

Άνα Καμπούι

ΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ Λένα Φραγκοπούλου

POLARIS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

*Στη Μανουέλα Ογκάγια Σουάρεθ
τη δική μου γιαγιά Μίλερ*

Περιεχόμενα

Πρόλογος	9
1. Το Παράσημο του Πολίτη	17
2. Η χώρα των ευκαιριών	27
3. Ετοιμασίες για το ταξίδι	43
4. Άφιξη στη Νέα Υόρκη	57
5. Μια παράξενη ασθένεια	69
6. Πανικός στη σκηνή	83
7. Η καταραμένη παρτιτούρα	101
8. Προς τα νότια της πόλης	117
9. Ένα τέλειο έγκλημα	129
10. Δείπνο στο σπίτι των Μαξ	149
11. Ο διάδοχος του θιάσου	163
12. Η μπελαντόνα	175
13. Το άτομο που έλειπε	183
14. Μια απίστευτη έκπληξη	195
15. Η τελευταία παράσταση	213
16. Ο δολοφόνος του πιάνου	225
Επίλογος	245
Αυτό το ήξερες;	253

Πρόλογος

Ο Χάρπο Μαρξ βάρεσε το πόδι του πάνω στο σανίδι κάνοντας όλη τη σκηνή να σειστεί κι άρχισε να τραγουδάει το μοναδικό κάπως χαρούμενο κομμάτι του περιορισμένου ρεπερτορίου του· έτσι κι αλλιώς, εκείνο το βράδυ, μόνο οι μύγες του θεάτρου θα του έδιναν σημασία.

Το νούμερό του άρχιζε με ένα μικρό χορευτικό, ένα δύσκολο παιχνίδισμα των ποδιών, για το οποίο είχε χρειαστεί πάνω από μια βδομάδα πρόβες. Ήταν χορευτικό με κλακέτες, κι ο Χάρπο το συνόδευε παίζοντας στη φουσαρμόνικα μια πολύ ταιριαστή, χαρούμενη μελωδία. Μάταια. Οι ελάχιστοι θεατές στην πλατεία παρέμεναν ανέκφραστοι σαν κέρινες κούκλες.

Ο νεαρός κοίταξε προς το βάθος της σκηνής, και μια χοιρή φιγούρα τού απέσπασε προς στιγμή την προσοχή. Ήταν ο κύριος Στρούντελ ο θεατρώνης, και δεν φαινόταν καθόλου ευχαριστημένος με το όλο κλίμα. Στεκόταν με σταυρωμένα τα χέρια πίσω από την αυλαία και κοιτούσε τον νεαρό με ύφος υπερβολικά σοβαρό – σίγουρα, δεν αστειευόταν.

Ο Χάρπο ένιωσε κρύο ιδρώτα να του μουσκεύει το πουκάμισο. Πέταξε τη φυσαρμόνικα και σήκωσε το χέρι προσπαθώντας ν' ακολουθήσει τη χορογραφία. Η σκιά των πέντε δαχτύλων του έπεσε στο πρόσωπό του κι έτσι μπόρεσε να συγκεντρωθεί σ' αυτό που έκανε και να συνεχίσει το τραγούδι.

Σκέφτηκε ότι, αν συνόδευε το νούμερό του με πιάνο, ίσως και να κατάφερνε να ξεπνήσει κάποιον θεατή. Ο ήχος του πιάνου είναι πιο δυνατός και πολύ πιο ζωντός. Έτσι, ακριβώς πριν το ρεφρέν, ο νεαρός όρμησε στο κέντρο της σκηνής, πήδηξε πάνω στο ξύλινο σκαμπό κι άρχισε να τραγουδάει με όλη τη δύναμη της φωνής του.

Χρειάζοταν μια γερή δόση ενέργειας σ' εκείνο το θεατράκι με το νυσταλέο κοινό, και ο Χάρπο άρχισε να χτυπάει τα πλήκτρα με ορμή. Η μητέρα του τον είχε προειδοποιήσει ότι το χαμόγελο από μόνο του δεν αρκεί. Ο ηθοποιός πρέπει να μαγεύει τους θεατές, να τους αγγίζει μέχρι τα βάθη της καρδιάς τους και να τους κάνει να νιώθουν αυτό που έχει μέσα του. Έτσι ώστε, στο τέλος του μαγικού ταξιδιού, την ώρα που πέφτει η αυλαία, να προσγειώνονται στο κάθισμά τους νιώθοντας ότι το ταξίδι δεν ήταν αρκετό και ότι θέλουν να το ξανακάνουν.

Ο Χάρπο τραγουδούσε τη μελωδία όσο πιο δυνατά μπορούσε. Προσπαθούσε να μην κάνει παραφωνίες και ταυτόχρονα λοξοκοιτούσε τον κύριο Στρούντελ, που, φανερά πλέον, του έκανε νοήματα κουνώντας υπερβολικά τα χέρια και το κεφάλι του. Ο Χάρπο κατάλαβε ότι, παρά τις καλές προθέσεις και την προσπάθεια που κατέβαλλε, δεν τα είχε κατα-

φέρει, κι ευχήθηκε να τελειώσει το τραγούδι όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

Του έμεναν μόνο λίγες νότες. Άφησε τους τελευταίους λαρυγγισμούς του, εντελώς παράφωνους, σπκώθηκε από το πιάνο όσο πιο γρήγορα μπορούσε, και υποκλίθηκε. Ακούστηκαν μόνο κάνα δυο σφυρίγματα. Έτρεξε να κρυφτεί πίσω από την αυλαία νιώθοντας τελείως αποτυχημένος.

«Πού να πάρει, Μαρξ!» αναφώνησε ο Στρούντελ ο θεατρώνης, μόλις ο Χάρπο πέρασε στα παρασκήνια. «Είσαι ηθοποιός πρώτης γραμμής!»

Ακούγοντας τα λόγια αυτά ο Χάρπο ένιωσε μια ελπίδα να φωτίζει την καρδιά του. Μπορεί οι φωνητικοί αυτοσχεδιασμοί του να είχαν ικανοποιήσει τον κύριο Στρούντελ· μπορεί ο θεατρώνης να καταλάβαινε ότι η αδυναμία του να κεντρίσει το ενδιαφέρον των θεατών δεν ήταν αποκλειστικά δικό του φταίξιμο.

«Σοβαρά, κύριε; Σας άρεσε το τραγούδι μου;»

Ο χοντρός άντρας γύρισε προς το μέρος του και του έριξε ένα οργισμένο βλέμμα.

«Όχι, κύριε Μαρξ!» μούγκρισε, φανερά θυμωμένος. «Εννοούσα ότι μόνο η πρώτη γραμμή μπορεί να σε ακούσει. Αν δεν δυναμώσεις τον τόνο της φωνής σου, την επόμενη φορά θα σε πετάξω από το θέατρο με τις κλοτσιές!»

Τα γόνατα του Χάρπο άρχισαν να τρέμουν. Δεν υπήρχε νεαρός σε όλη τη Νέα Υόρκη που να επιθυμούσε περισσότερο απ' αυτόν να ευχαριστήσει το αφεντικό του. Κι αυτό γιατί στον κύριο Στρούντελ τον είχε συστήσει ο αδελφός του, πριν

από μερικές εβδομάδες. Ο Χάρπο δεν ήθελε να τον εκθέσει, ωστόσο το ταλέντο του μάλλον δεν έφτανε.

Ευτυχώς, δεν υπήρχε άλλος χρόνος για κατσάδιασμα. Ο κύριος Στρούντελ έπρεπε να βγει και να παρουσιάσει την Έμα, το επόμενο νούμερο της βραδιάς. Η κοπέλα είχε παρακολουθήσει τον Χάρπο από τις κουίντες και, βλέποντας τον θεατρώνη να προχωράει στη σκηνή, στράφηκε στον νεαρό και του έκλεισε το μάτι.

«Μην ανησυχείς, Χάρπο» είπε στρίβοντας μια μπούκλα από τα κασάρια μαλλιά της. «Την επόμενη φορά θα τα πας καλύτερα, θα δεις.»

Ο νεαρός θαύμασε το χαμόγελο της Έμας και ευχήθηκε να ήταν παντοτινός της υπηρέτης. Αυτή η καλοσυνάτη κοπέλα του είχε φερθεί πολύ καλά από την πρώτη του μέρα στο θίασο. Ήταν το μοναδικό στήριγμά του στη σύντομη και αποτυχημένη καριέρα του.

«Συγγνώμη» είπε σκύβοντας το κεφάλι. «Ύστερα από τέτοια αποτυχία, κανένας δεν θα θέλει να σε ακούσει. Κατέστρεψα το νούμερό σου.»

«Μην ανησυχείς» απάντησε η Έμα δείχνοντας την παρτιτούρα της. «Έχω έναν άσο στο μανίκι. Δεν υπάρχει περίπτωση αποτυχίας, θα δεις.»

Έφτιαξε το γιακά του φορέματός της κι έστρωσε τα μαλλιά της. Το πρόσωπό της σοβάρεψε, λες και η αυτοσυγκέντρωση έδινε όλη της τη χαρά. Ύστερα, έκανε ένα βήμα μπροστά, πήρε βαθιά ανάσα και βγήκε στην πελώρια σκηνή κρατώντας σφιχτά την παρτιτούρα της.

Ο Χάρπο σταύρωσε τα χέρια και εναπέθεσε πάνω της κάθε ελπίδα για να αποτραπεί η καταστροφή. Η Έμα, αυτό το όμορφο ανδρόνι, δεν απογοήτευε ποτέ το κοινό της. Πολλοί θεατές πλήρωναν εισιτήριο μόνο και μόνο για να την ακούσουν. Μπορεί να μην ήταν καλλονή, αλλά ξεχειλίζει από ταλέντο. Γιατί, λοιπόν, δεν άνοιγε τα φτερά της για κάπου πιο ψηλά, αντί να εμφανίζεται σε ένα μίζερο βαριετέ;

Το αγόρι κόλλησε πάνω στη σκονισμένη κουρτίνα κι έψαξε το άνοιγμα για να χαζέψει με την ησυχία του τα επόμενα νούμερα. Στο πιάνο η Έμα είχε μόλις απλώσει την παρτιτούρα της κι έπαιζε ένα ανάλαφρο τραγουδάκι, που άρχιζε να ξυπνά τους μισοκοιμισμένους θεατές.

«Τραγουδάει σαν άγγελος, έτσι;» ψέλλισε μια βαθιά φωνή ακριβώς δίπλα του.

Ο Χάρπο ένιωσε σαν να είχαν διαβάσει τη σκέψη του, αλλά δεν ξαφνιάστηκε καθόλου: ο κύριος Σεμπάστιαν, που μόλις του είχε μιλήσει, δίδεθετε πολλά χαρίσματα, μερικά από τα οποία ήταν κρυφά. Ο κύριος Σεμπάστιαν ήταν ο εγγαστρίμυθος του θιάσου. Δάνειζε τη φωνή του στον αχώριστο σύντροφό του, έναν φασουλή που λεγόταν κύριος Μακ Γκάφιν. Το κοινό πέθαινε στα γέλια κάθε φορά που μιλούσε ο φασουλής. Τα αστεία του άρεσαν σε όλους, παρότι το μοναδικό κόλπο ήταν η εντυπωσιακή δεξιότητα των χειλιών του κυρίου Σεμπάστιαν, που κουνιόντουσαν στα κρυφά, χωρίς να το παίρνει είδηση το κοινό.

Τώρα ο εγγαστρίμυθος είχε κατεβεί από τα καμαρίνια μαζί με τον φασουλή του. Ήταν ηλικιωμένος, με όψη ρυτιδιασμέ-

νη αλλά ευχάριστη. Κοίταξε κι αυτός μέσα από το άνοιγμα της κουρτίνας, θαμπωμένος από το μουσικό ταλέντο της Έμας, της καλύτερης ηθοποιού του θιάσου.

«Τι έγινε απόψε, κύριε Μαρξ;» ρώτησε τον Χάρπο, αφήνοντας την κουρτίνα να πέσει για να δώσει έμφαση στα λόγια του.

«Δεν ξέρω...» απάντησε ο νεαρός. «Τα ίδια όπως κάθε βράδυ, υποθέτω. Δεν καταφέρνω να τους κερδίσω.»

«Έχετε υπερβολικά πολλές απαιτήσεις από τον εαυτό σας» παρατήρησε ο εγγαστρίμυθος. Και υψώνοντας το δεξί του χέρι σήκωσε τον κύριο Μακ Γκάφιν, ο οποίος συγκατένευσε κουνώντας το κεφάλι.

Ο Χάρπο χαμογέλασε βλέποντας τον φασουλή. Ήξερε πως ο Σεμπάστιαν ήταν αυτός που τον κινούσε, αλλά το έκανε τόσο καλά ώστε ο κούκλος φαινόταν να έχει τη δική του ζωή, στο σύνορο ανάμεσα στη φαντασία και την πραγματικότητα.

«Πιστεύουμε ότι θα έπρεπε να τραγουδάτε σε πιο ψηλή περιοχή, έτσι δεν είναι, κύριε Μακ Γκάφιν;»

Ο φασουλής κατένευσε ξανά, κι ένα συννεφάκι σκόνης βγήκε από τις τούφες των φυσικών μαλλιών του.

«Δεν νομίζω πως φταίει αυτό» απάντησε ο Χάρπο κοιτώντας ταυτόχρονα και τους δύο. «Η φωνή μου είναι απαίσια, τσιριχτή, ακατάλληλη για κωμικά νούμερα. Και νομίζω ότι αυτό δεν παίρνει βελτίωση.»

Ο κύριος Σεμπάστιαν κούνησε το κεφάλι και χαμογέλασε με τα μάτια. Έστρεψε το κεφάλι προς τον κύριο Μακ Γκάφιν. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Μετά η κούκλα ανασήκω-

σε τους ώμους και άρχισε να κουνά το χάρτινο κεφαλάκι της.

«Τότε, γιατί εξακολουθείτε να προσπαθείτε;» ρώτησε.

Ο Χάρπο στράφηκε και λοξοκοίταξε την Έμα από το άνοιγμα της κουρτίνας. Η κοπέλα απολάμβανε φανερά αυτό που έκανε. Η ερμηνεία της ήταν τόσο καλή που μπορούσε άνετα να σταθεί στο Μπρόντγουεϊ. Βλέποντάς τη ο νεαρός ένιωσε πως όλοι οι καλλιτέχνες που –όπως ο ίδιος– ανέβαιναν στη σκηνή καθημερινά, θα καταλάβαιναν τους λόγους για τους οποίους επιθυμούσε να είναι καλός στο νούμερό του. Αλλά δεν απάντησε.

«Πιστεύετε ότι η Έμα ήρθε στον κόσμο παίζοντας πιάνο και τραγουδώντας τόσο καλά;» συνέχισε ο κύριος Σεμπάστιαν με το βλέμμα καρφωμένο στον νεαρό. «Κανένας καλλιτέχνης δεν γεννιέται κατέχοντας τη γνώση. Όλοι παλεύουν για να βρουν τον δικό τους δρόμο. Μόνο έτσι οι κακές βραδιές μπορεί να γίνουν μεγαλειώδεις.»

Ο νεαρός κατένευσε. Ίσως να ήταν απλώς μια κακή βραδιά. Ο κύριος Σεμπάστιαν τού ξανάδειξε τον κύριο Μακ Γκάφιν. Η κούκλα έτεινε το χέρι του στον Χάρπο.

«Υποσχέσου στον κύριο Μακ Γκάφιν ότι η επόμενη φορά θα είναι πολύ καλύτερη από την αποψινή» είπε ο ηλικωμένος.

Τα λαμπερά μάτια του φασουλή κοιτούσαν τον Χάρπο, les και μια πραγματική ψυχή ζούσε μέσα σ' εκείνη την κούκλα από χαρτόνι και πανί. Ο νεαρός σκέφτηκε ότι όντως αυτό έπρεπε να κάνει, αν ήθελε να συνεχίσει να αποτελεί μέλος του θιάσου. Το θέατρο ήταν κομμάτι της ζωής του και δεν έπρεπε να τον τρομάζει μια κακή βραδιά. Θ' άκουγε, λοιπόν, τη συμβου-

λή του κύριου Σεμπάστιαν και θα έδινε μακριά όλες τις κακές σκέψεις.

Ήταν έτοιμος να σφίξει το χεράκι του κυρίου Μακ Γκάφιν, όταν ακούστηκε μια σπαρακτική κραυγή. Η μουσική σταμάτησε και η αίθουσα γέμισε φωνές που ζητούσαν βοήθεια. Ο Σεμπάστιαν κατέβασε τον κύριο Μακ Γκάφιν. Ο Χάρπο ένωσε να προσγειώνεται στην πραγματικότητα και προσπάθησε να καταλάβει τι γινόταν στην πλατεία.

Μαζί με τον κύριο Σεμπάστιαν παραμέρισαν την κουρτίνα, τη στιγμή ακριβώς που οι θεατές εγκατέλειπαν τις θέσεις τους με τρομαγμένες κραυγές. Κι ενώ ο νεαρός πίστευε πως θα αντίκριζε καπνό ή φλόγες έτοιμες να τους καταπιούν, η ματιά του έπεσε στο φρικτό θέαμα που είχε πανικοβάλει το κοινό: στα σανίδια της σκηνής, το ασάλευτο σώμα της Έμας κείτονταν στα πόδια του πιάνου.

Το Παράσημο του Πολίτη

Η Μουρίτσα είδε τις νιφάδες του χιονιού να πέφτουν έξω από το παράθυρο και σκέφτηκε πως ήταν πολύ τυχερό σκυλί. Όχι μόνο επειδή βρισκόταν σ' ένα ζεστό δωμάτιο που την προστατεύει από το κρύο του Δεκεμβρίου, αλλά και επειδή ήταν καλεσμένη ενός σπουδαίου προσώπου της πόλης, γεγονός διόλου αμελητέο.

Ο επιθεωρητής Τσέρτσιλ, ένας παλιός φίλος, είχε μόλις προαχθεί σε γενικό. Η σχολαστική και ποιοτική δουλειά του δεν είχε περάσει απαρατήρητη από τους προϊσταμένους του, κι ο Αρχηγός της Αστυνομίας του Λονδίνου είχε αποφασίσει να τον επιβραβεύσει προσφέροντάς του μια θέση διευρυμένης ευθύνης. Ο Τσέρτσιλ είχε αποχαιρετήσει το μικρό αστυνομικό τμήμα όπου είχε υπηρετήσει όλη του τη ζωή, για να ξεκινήσει νέα καριέρα σε ένα πολυτελές κτήριο. Με το που εγκαταστάθηκε εκεί, κάλεσε στο γραφείο του τον Άλφρεντ, την Άγκαθα και τη Μουρίτσα. Είχε να τους ανακοινώσει κάτι πολύ σημαντικό.

Τα παιδιά και η σκυλίτσα ενθουσιάστηκαν με την πρόσκληση, αλλά πέρασαν ένα διήμερο όλο αγωνία. Ένιωθαν να τους

τρώει η περιέργεια: κανείς τους δεν μπορούσε να μαντέψει τι τους ήθελε ο κύριος Τσέρτσιλ. Ο επιθεωρητής τούς είχε καλέσει για σύσκεψη στη Σκότλαντ Γιארντ, όπου βρισκόταν το νέο του γραφείο. Προς τι τόση επισημότητα; Ούτε ο Άλφρεντ ούτε η Άγκαθα μπορούσαν να φανταστούν κάτι άλλο εκτός, βέβαια, από μια γιορτή για την πρόσφατη προαγωγή του επιθεωρητή.

«Τα μέλη του καλύτερου γραφείου ερευνών του Λονδίνου δεν είναι σε θέση να μαντέψουν το λόγο αυτής της επίσκεψης; Δεν θα το πίστευα ποτέ» δήλωσε ο Τσέρτσιλ, μόλις τα παιδιά και η σκυλίτσα βολεύτηκαν στις θέσεις τους.

Η Άγκαθα κοίταξε ξαφνιασμένη τους δυο φίλους της. Από τη στιγμή που αποφάσισε να ιδρύσει το δικό της γραφείο ερευνών, το περίφημο Μίλερ & Τζούνις, δεν είχε αφήσει αξεδιάλυτο κανένα από τα μυστήρια που της είχαν παρουσιαστεί. Αλλά εκείνη τη στιγμή ένιωθε να την πιάνουν στον ύπνο.

«Θα ξέρετε, υποθέτω, ότι η προαγωγή μου υπήρξε συνέπεια πολύχρονης προσπάθειας και αφοσίωσης στην αναζήτηση της αλήθειας» είπε ο Τσέρτσιλ φουσκώνοντας το στήθος του με περηφάνια.

Ο Άλφρεντ συμφωνούσε. Γνώριζε καλά τον Τσέρτσιλ και ήξερε ότι έκανε ό,τι ήταν δυνατόν για ν' αποδοθεί δικαιοσύνη. Ακόμα θυμόταν τη φορά που ο πατέρας του, ο κύριος Χίτσκοκ, τον είχε βάλει για τιμωρία σ' ένα κελί στο τμήμα του Τσέρτσιλ, και ο επιθεωρητής είχε αναλάβει να εφαρμόσει την ποινή, χωρίς όμως να κακομεταχειριστεί το αγόρι. Ο Άλφρεντ χαμογέλασε καθώς θυμήθηκε εκείνο το μακρινό περιστατικό – χωρίς αυτό δεν θα είχε ποτέ την τύχη να συναντήσει την

Άγκαθα και τη Μουρίτσα. Και οι περιπέτειές τους δεν θα είχαν αρχίσει.

«Τι κάνει ο πατέρας σας, κύριε Χίτσκοκ;» πρόσθεσε ο επιθεωρητής Τσέρτσιλ βλέποντας τον Άλφρεντ αφηρημένο.

«Πολύ καλά» απάντησε το αγόρι, ξαφνιασμένο που ο Τσέρτσιλ είχε μαντέψει τις σκέψεις του. «Τελευταία έχει πολλή δουλειά στο μαγαζί. Έρχονται Χριστούγεννα και, ξέρετε...»

«Καταλαβαίνω» έκανε ο επιθεωρητής, κρατώντας για τον εαυτό του τις σκέψεις του. Σηκώθηκε από την πελώρια δερμάτινη πολυθρόνα του και πήγε στο βάθος του δωματίου.

Η Άγκαθα έριξε μια ματιά στο πολυτελές γραφείο. Ήταν πολύ μεγάλο κι άνετο. Η βιβλιοθήκη που κοσμούσε τον τοίχο έμενε σχεδόν άδεια, αφού τα λιγοστά πράγματα που είχε φέρει ο Τσέρτσιλ από το παλιό του πόστο ίσα που γέμιζαν τη μισή.

Ο επιθεωρητής άνοιξε το συρτάρι μιας μικρής συρταριέρας κι έβγαλε από μέσα κάτι που έμοιαζε με φάκελο. Τα παιδιά, που δεν είχαν συνέλθει από το αρχικό ξάφνιασμα, ξανακοιτάχτηκαν παραξενεμένα. Ο Τσέρτσιλ πήγε προς το μέρος τους και από το ύφος του φαινόταν ότι είχε να τους πει κάτι πολύ ενδιαφέρον.

«Ελπίζω ότι ο πατέρας σας θα βρει λίγο χρόνο για να παραστεί σε μια συνάντηση την επόμενη εβδομάδα» είπε και χαμογέλασε συνωμοτικά.

Ο Άλφρεντ αδυνατούσε να μαντέψει τι σχέση είχε ο πατέρας του με την επίσκεψή τους. Ένιωσε τρόμο και το στομάχι του σφίχτηκε. Ήλπιζε ότι όλο αυτό δεν θα κατέληγε σε κάποια νέα τιμωρία. Βλέποντας την ανησυχία του αγοριού ο επιθεω-

ρητής αποφάσισε πως ήταν πλέον ώρα ν' αποκαλύψει το μυστήριο. Έδωσε το φάκελο στα παιδιά.

«Έχω την τιμή να σας ανακοινώσω ότι ο Αρχηγός της Αστυνομίας του Λονδίνου και εγώ προσωπικά αποφασίσαμε να ανταμείψουμε το γραφείο ερευνών Μίλερ & Τζόουνς για τις υπηρεσίες που προσέφερε στην πόλη.»

Η Άγκαθα πήρε το φάκελο και τον άνοιξε αμέσως, ενώ οι δύο ουρίτσες της Μουρίτσας άρχισαν να τρέμουν από ταραχή.

Ο Τσέρτσιλ συνέχισε να δίνει εξηγήσεις:

«Το ένδοξο σώμα της Σκότλαντ Γιארντ, στην οποία υπάγομαι εδώ και λίγες μόλις ημέρες, θα σας απονεμίει ένα παράσημο, ως ένδειξη ευγνωμοσύνης για την πολύτιμη συμβολή σας στο έργο της. Η τελετή θα λάβει χώρα την επόμενη εβδομάδα. Θα παρασημοφορηθείτε και οι τρεις από τον Αρχηγό της Αστυνομίας αυτοπροσώπως.»

Η Μουρίτσα άρχισε να γαβγίζει και να στριφογυρίζει. Ο Άλφρεντ και η Άγκαθα σηκώθηκαν από τα καθίσματά τους φωνάζοντας από χαρά. Ήταν αδύνατο να συγκρατηθούν ακούγοντας τα καταπληκτικά νέα. Ήταν αλήθεια, το περιεχόμενο του φακέλου δεν άφηνε αμφιβολία: ο Αρχηγός της Αστυνομίας του Λονδίνου, ο πιο υψηλά ιστάμενος της Υπηρεσίας της Σκότλαντ Γιארντ, τους ευχαριστούσε για τη συνεισφορά τους και δεσμευόταν να τους απονεμίει το Παράσημο του Πολίτη. Μια τιμή για ελάχιστους εκλεκτούς!

Βλέποντας τα παιδιά να πανηγυρίζουν, ο Τσέρτσιλ σταύρωσε τα χέρια και χαμογέλασε με καμάρι. Ήξερε ότι αυτή η είδηση αποτελούσε έκπληξη για όλους.

«Αυτό το παράσημο το απονέμουν σε πολύ λίγους ανθρώπους» αναφώνησε η Άγκαθα, αφού ηρέμισε και ξανακάθισε στη θέση της. «Ο γείτονάς μου, ο κύριος Ντόιλ, έχει πάρει ένα, αλλά το κέρδισε ύστερα από πολλά χρόνια συνεργασίας.»

«Ο σερ Άρθουρ Κόναν Ντόιλ είναι από τους επιφανέστερους παρασημοφορημένους, πράγματι» συμφώνησε ο επιθεωρητής. «Και μάλιστα, χρειάστηκε πολύ περισσότερο χρόνο από εσάς για να το κερδίσει. Ωστόσο, η βοήθεια του γραφείου σας στάθηκε αποφασιστική για την εξιχνίαση πολλών υποθέσεων. Ειλικρινά, δεσποινίς Άγκαθα, αυτό το παράσημο είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω μετά την προαγωγή μου, στην οποία, για να λέμε την αλήθεια, η συμβολή σας υπήρξε καθοριστική.»

Η Άγκαθα κοιτούσε άφωνη τον επιθεωρητή Τσέρτσιλ, λες και αυτά που έλεγε ήταν εξωπραγματικά. Απίστευτο! Όταν ίδρυε το γραφείο ερευνών ούτε που θα μπορούσε να ονειρευτεί κάτι τέτοιο. Στην αρχή, το είχαν ξεκινήσει με τη Μουρίτσα σχεδόν για διασκέδαση, σαν παιχνίδι. Γρήγορα όμως αποδείχτηκαν αποτελεσματικές στην έρευνα, και όταν ο Άλφρεντ μπήκε κατά τύχη στη ζωή τους, το γραφείο Μίλερ & Τζόουνς άρχισε ν' αναλαμβάνει όλο και σοβαρότερες υποθέσεις. Έφτασαν σε σημείο να εξιχνιάζουν μυστήρια που φοβόντουσαν ακόμα και να τα φέρουν στη μνήμη τους!

Ο επιθεωρητής γύρισε ήρεμα στην πολυθρόνα του γραφείου του και το φαρδύ του σώμα βούλιαξε στο δερμάτινο κάθισμα. Μια στοίβα χαρτιά τον περίμενε πάνω στο γραφείο του

και η Άγκαθα υπέθεσε ότι ένα τέτοιο πόστο με τόσες ευθύνες συνεπάγονταν και μεγάλο φόρτο εργασίας.

«Ακόμα δεν μας είπατε τίποτα για την προαγωγή σας» είπε, θαμπωμένη από τη διακόσμηση του καινούργιου γραφείου. «Είναι όπως τα περιμένατε;»

«Δεν είχα το χρόνο να συνηθίσω την αλλαγή» απάντησε ο Τσέρτσιλ. «Αλλά νομίζω ότι από δω και μπρος θα περνάω πολλές ώρες στη δουλειά.»

«Αλήθεια;» Η Άγκαθα στηρίχτηκε με τα λεπτά χεράκια της πάνω στο γραφείο. «Έχετε καμιά ανεξιχνίαστη υπόθεση;»

Ο Τσέρτσιλ κοίταξε το κορίτσι κι ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του. Ήξερε ότι ο Άλφρεντ και η Άγκαθα χάρονταν για την προαγωγή του σχεδόν όσο και ο ίδιος· ταυτόχρονα, γνώριζε από πρώτο χέρι ότι η περιέργεια της μικρής δεν είχε όρια. Ήταν γι' αυτήν απίστευτα συναρπαστικό το ότι ο Τσέρτσιλ είχε γίνει Γενικός Επιθεωρητής στην πιο σημαντική υπηρεσία για την καταπολέμηση του εγκλήματος. Για να εντείνει την ανυπομονησία της, ο επιθεωρητής έμεινε σιωπηλός για μερικά δευτερόλεπτα..

«Η αλήθεια είναι ότι σήμερα το πρωί μου ανέθεσαν την πρώτη μου υπόθεση» είπε τελικά. «Είναι πολύ δύσκολη και παράξενη. Μια λεπτή υπόθεση την οποία, εξαιτίας της σπουδαιότητάς της, πρέπει να χειριστώ με διακριτικότητα.»

«Μα βέβαια, επιθεωρητή Τσέρτσιλ» απάντησε η Άγκαθα κατεβάζοντας το πιγούνι. Δεν ήταν σωστό να ψαρεύει πληροφορίες. Ίσως η υπερβολική της περιέργεια είχε φέρει τον επιθεωρητή σε δύσκολη θέση.

Εκείνος περίμενε να ολοκληρώσει τη φράση της και ξέσπασε σε γέλια κοιτώντας συνωμοτικά τον Άλφρεντ.

«Δεσποινίς Άγκαθα, αστειεύονται! Το μυστικό της υπόθεσής μου το ξέρει το μισό Λονδίνο!»

Η μικρή δεν ήξερε πώς να κρύψει την ντροπή της – ο Τσέρτσιλ την είχε κοροϊδέψει, πράγμα που την εξόργιζε. Γι' άλλη μια φορά «την είχε πατήσει» λόγω της εξαιρετικής αγωγής της, πράγμα που συνέβαινε συχνά και που πάντα την έκανε να ντρέπεται. Βλέποντας ότι όλο αυτό ήταν ένα κόλπο του επιθεωρητή για να σπάσει πλάκα, αγνόησε την έλλειψη χιούμορ εκ μέρους του κι εστίασε στην τόσο σημαντική υπόθεση, την οποία, κατά τα φαινόμενα, γνώριζε η μισή πόλη – αλλά όχι η ίδια.

«Τι συνέβη, επιθεωρητή Τσέρτσιλ;»

Εκείνος ξεδίπλωσε μπροστά τους ένα φύλλο των *Τάιμς* και σηκώθηκε όρθιος στο γραφείο του.

«Πρόκειται για τη Σάρα Μπερνάρ, τη διάσημη ηθοποιό. Εξαφανίστηκε κατά τρόπο μυστηριώδη.»

«Η Σάρα Μπερνάρ; Αποκλείεται!» αναφώνησε η Άγκαθα κοιτώντας τον επιθεωρητή με δυσπιστία. «Μήπως πρόκειται για πλάκα;»

«Όχι, δεσποινίς Άγκαθα, δεν πρόκειται για πλάκα» απάντησε ο επιθεωρητής δείχνοντάς τους την εφημερίδα. «Κοιτάξτε. Η είδηση δημοσιεύτηκε στον Τύπο σήμερα το πρωί, αν και εμείς το γνωρίζαμε ήδη από χθες.»

ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ

Η σπουδαία Σάρα Μπερνάρ αναζητείται από την αστυνομία.

Ο Άλφρεντ πλησίασε για να κοιτάξει το πρωτοσέλιδο, αλλά η έκφρασή του έμεινε η ίδια, σαν να μην είχε διαβάσει τίποτα. Δεν ήξερε ποια ήταν αυτή η Σάρα Μπερνάρ, ούτε γιατί η Άγκαθα είχε τόσο εκπλαγεί με την είδηση. Ο Άλφρεντ δεν πήγαινε και πολύ στο θέατρο ή στην όπερα. Για την ακρίβεια, δεν πήγαινε καθόλου. Ωστόσο, η Άγκαθα, που έμενε στην πιο αριστοκρατική περιοχή του Λονδίνου, σίγουρα θα μπορούσε να του εξηγήσει μερικά πράγματα.

«Είναι μια πολύ σπουδαία ηθοποιός» του είπε το κορίτσι. «Θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι η σπουδαιότερη ηθοποιός όλων των εποχών. Ήταν η πρώτη που ίδρυσε δικό της θίασο, στη Γαλλία, και άρχισε να κάνει περιοδείες σε όλο τον κόσμο. Επιπλέον, είναι ιδιοκτήτρια πολλών θεάτρων. Πρόκειται για θρύλο.»

«Έτσι ακριβώς» συνέχισε ο Τσέρτσιλ. «Η σπουδαία Σάρα Μπερνάρ είχε εγκατασταθεί στο Λονδίνο τους τελευταίους δύο μήνες, για να επιβλέπει τις εργασίες στο καινούργιο της θέατρο. Όμως εδώ και δύο μέρες δεν ξέρει κανείς τίποτα γι' αυτήν, ούτε καν η καμαριέρα της. Η κοπέλα μάς τηλεφώνησε πολύ ανήσυχη βλέποντας ότι η κυρία Μπερνάρ είχε δύο νύχτες να γυρίσει σπίτι. Οι βαλίτσες της είναι στην ντουλάπα, δεν υπάρχουν ενδείξεις ότι έφυγε για άλλο μέρος. Είναι σαν... ν' άνοιξε η γη και να την κατάπιε.»

«Τι παράξενο!» ψέλλισε ο Άλφρεντ. «Υποθέτω ότι θα πρέπει να ρωτήσετε τους γείτονες αν είδαν κάποια κίνηση.»

«Το κάναμε» επιβεβαίωσε ο Τσέρτσιλ. «Κανείς δεν είδε τίποτα παράξενο. Βγήκε από το σπίτι το Σάββατο το πρωί και

δεν ξαναγύρισε. Ρωτήσαμε και τους εργάτες στο θέατρο, αλλά κανείς τους δεν μπόρεσε να μας πει τίποτα χρήσιμο. Η υπόθεση περιπλέκεται διαρκώς.»

Η Άγκαθα μπορούσε να φανταστεί την ανησυχία του επιθεωρητή Τσέρτσιλ. Όχι μόνο έπρεπε να εξιχνιάσει την υπόθεση, που ήταν και το κύριο μέλημά του, αλλά έπρεπε επιπλέον να αποδείξει ότι άξιζε την προαγωγή που του είχαν δώσει. Πιθανότατα αυτό να ήταν το πιο πιεστικό.

Ο επιθεωρητής είδε την ανησυχία στο πρόσωπο του κοριτσιού και προσπάθησε να ελαφρύνει το κλίμα.

«Εντάξει, μην ανησυχείτε. Είμαι σίγουρος ότι θα τη βρούμε. Έχοντας διαλευκάνει τόσες υποθέσεις στη ζωή μου, πιστεύω ότι αυτή θα είναι παιχνιδάκι» είπε και σηκώθηκε από τη θέση του για να χαιρετήσει τα παιδιά.

Η Μουρίτσα πήδηξε από την καρέκλα της και πήγε να συναντήσει τους φίλους της.

Η Άγκαθα δεν ήξερε πώς να ευχαριστήσει τον Τσέρτσιλ για όλα όσα είχε κάνει. Όχι μόνο επειδή είχε προτείνει στον Αρχηγό της Αστυνομίας να τους απονεμίσει το Παράσημο του Πολίτη, αλλά και επειδή τους εμπιστευόταν τόσο ώστε να τους αποκαλύψει την καινούργια του υπόθεση. Αυτό τη γέμιζε περηφάνια. Για μια ταπεινή ντετέκτιβ σαν αυτήν ήταν μεγάλη τιμή να συναναστρέφεται προσωπικότητες τέτοιου διαμετρήματος, πόσο μάλλον να της αποκαλύπτουν τις υποθέσεις τους.

Η μικρή προχώρησε προς την πόρτα, μαζί με τον Άλφρεντ και τη Μουρίτσα, και πήρε το παλτό της από την κρεμάστρα. Έξω έκανε αρκετό κρύο κι έπρεπε να ντυθούν καλά. Όταν

ετοιμάστηκαν, έριξαν μια τελευταία ματιά στον επιθεωρητή, που είχε ήδη πάρει στα χέρια του την πρώτη αναφορά κι ετοιμαζόταν να συνεχίσει τη δουλειά του.

«Ακούστε, αν χρειαστείτε οτιδήποτε, ξέρετε...» προσφέρθηκε ο Άλφρεντ, πριν περάσει το κατώφλι.

Ο επιθεωρητής σήκωσε το βλέμμα του και χαμογέλασε. Ήταν φανερό ότι θαύμαζε τους τρεις φίλους.

«Ευχαριστώ, κύριε Άλφρεντ. Ξέρω πολύ καλά ότι μπορώ να βασίζομαι σε σας. Θα σας απονεμηθεί το Παράσημο του Πολίτη. Γι' αυτό, μην αμφιβάλλετε ότι θα ζητήσω τις υπηρεσίες σας, σε περίπτωση που χρειαστεί.»